

личност в даден текст съевременно се разрастват до глобални лирически категории (показателни в този смисъл са творби като „Нагоре, към върха!“ – 1905, „Среднощен вихър“ – 1908, „Нирвана“ – 1909). Топосният ред у Яворов е значително абстрахиран и доведен до по-висока степен на знаковост в сравнение с интровертния и екстравертния битов ред. Много често *бездната, върхът и пустинята* се взаимопораждат и се обуславят в даден поетически текст: семантичните релации помежду им в никакъв случай не могат да се определят като релации на опозитивност, взаимоизключване и отрицание. Един особен тип асоциативност е способен да извика трите символики в рамките на само една строфа. Парадигматичен в това отношение е поантовият финал на стихотворението „Към върха“:

*А ето и върха! Надоле окото  
напразно през облак ще дири простор,  
отгоре еднакво далеч е небото,  
загадка бездънна пред слабия взор...  
Пустиня без ехо и зима всевечна,  
и нощ без начало – и нощ безконечна.*

Тази поанта е забележителна именно с взаимното асимилиране и градация на трите топосни символики: безднено-то *небо* – достигнато и все пак отдалечено – поглъща и заличава *върха*, а постулирането на небесната *бездна* като *пустиня* парадоксализира лирическата ситуация *полет/възможване/възнесение*, преобръщайки я в типично декадентската *падение/обезсиленост/деградация*. Ефектът от взаимното надмогване на топосните символики, както и по-редното изричане на *пустинята* (resp. на тотализираната *граница*) като най-всеобемна и абсолютна лирическа категория, не могат да интригуват сами по себе си. В случая за изследването е съществен семантичният механизъм, породил